

LBRIS

We know
books

Cătălina Pană

DAMA DE PICĂ



Nojorid, 2021

Prolog

Aduceri aminte și un polonic de ciorbă*Iunie 2008*

Ieșire la cumpărături plănuită. Vreau să îmi iau de încălțat. Am buget, am răbdare, am unde, sunt absolut pregătită. Colind toate magazinele știute sau neștiute, mai ieftine sau mai scumpe, mai de marcă sau mai no-name și nu pot cumpăra nimic. Dacă îmi plac nu au numărul meu, dacă au numărul meu, este ultima pereche și au un defect vizibil, dacă au numărul meu nu îmi surâde niciun model, dacă pielea e de calitate carâmbul este prea înalt, dacă totul este perfect, au numai pe roz bombon.

Uite, așa am pierdut o zi la cumpărături, fără să cumpăr ceva din ce îmi trebuie. De fapt nu îmi trebuie nimic, dar după ce am fost concediată a nu știu câta oară în ultimul an, simt nevoia de puțină terapie prin shopping.

Mă întorc acasă cu o legătură amărâtă de pătrunjel, că leuștean, evident, n-aveau, și cu o eșarfă, pe care o privesc mai bine și mă întreb ce dracu' m-a determinat să o cumpăr.

Eu nu port eșarfe!

Niciodată!

Am mai dat și 50 de Euro pe ea...

Mă apuc cu frustrare maximă de o ciorbă care cu siguranță va fi prea sărată sau prea săracă sau prea acră. Dacă până acum mi-a mers prost, de ce ziua mea ar continua altfel?

Îmi pun un pahar de vin roșu, sec, singurul pe care îl mai pot suporta în ultimele luni. Cu timpul devenim mai selectivi fără să vrem, iar stomacul meu nu mai duce ca pe vremuri, la naiba!

Mai ieri mă hlizeam cu sticla de tequila într-o mână și cu plasa de lămâi în cealaltă, sprijinind tocul ușii vecinului?

Ce vremuri...

Nu aveam prea multe cunoștințe în Wels, orașul în care mă mutasem de câteva săptămâni și în care locuiesc și acum. Întâmplarea a făcut ca poștașul să ne încurce adresele și m-am trezit cu el la ușă, prezentându-se ca Fatih Ulusoy, vecinul de deasupra. Turc pe deasupra și drac pe dedesubt, dar asta aveam să aflu mult, mult mai târziu.

Rămăsese proțâpît în ușă cu două plicuri în mână.

– Ești cumva Johanna Pop?

– Johanna, da, așa mi se mai spune, am răspuns eu, iar gândul mi-a zburat la prima persoană care mi-a spus așa.

Mi-a tras un zâmbet din ăla de poză și m-a întrebat dacă nu cumva facturile lui au ajuns la mine.

– Lasă-mă să caut, te rog, dar până atunci hai să-ți dau un ceai, o cafea, un gin, un whisky, ceva. Hai, te rog, nu te mai sprijini de ușă, că și așa are o balama șubredă.

I-am întors spatele, m-am îndreptat spre bucătărie, am deschis ușa frigiderului și, fără să-l privesc, l-am întrebat ce bea.

Nu am primit niciun răspuns, așa că mă uit spre intrare și constat contrariată că el verifică balamalele. Heilige Scheiße!¹

¹ Rahat!

– Ești ceva instalator?

– Șofer. Categorie grea.

Grea, nu încape îndoială, gândesc eu măsurându-l din cap până în picioare.

– Conduc un camion.

Îhî... asta era ultimul lucru care mi-ar fi trecut prin scăfârlie.

– Și te pricepi la balamale, șuruburi și alte alea?

– Sincer, nu, dar în schimbul unui pahar de whisky, mă gândeam să fac și eu o faptă bună.

Aha, deci bea whisky. Și bine dracului că nu e instalator, mă gândeam eu ca proasta, chemi instalatorul că ți s-a spart o țeavă și te trezești la ușă cu divorțul în persoană.

– Să știi că și soba face figuri. De ce naiba nu vrea chitrosul ăsta să bage încălzire pe centrală?

– Ai aprins soba în iunie? spune el cu un hohot de râs.

– Am ars niște ambalaje doar...

Clădirea în care locuim a fost construită în 1920. Un fel de bloc tip parter+mansardă și trei scări, populat în proporție de 99% de auslânderi², ca mine și ca vecinul meu cel simpatic.

Frau³ von Rosenthal, care locuiește vis-à-vis de Fatih e singura de naționalitate austriacă din toată clădirea. De ea au uitat cei trei copii când aceasta a refuzat să meargă la azil. Îi mai fac cumpărăturile din când în când și ea îmi perfecționează limba germană, iar Fatih îi mai repară chestii prin casă, tot în schimbul orelor de germană.

La parter, unde locuiesc eu, este încă o garsonieră, nelocuită. Nu vrea nimeni să se mute acolo pentru că are

² Străini

³ Doamna

toaleta afară, pe hol, și nici proprietarul, Herr⁴ Wolter, nu binevoiește să scadă chiria. Celelalte două scări sunt populate în totalitate de albanezi și sârbi.

Mă rog, cert este că în blocul nostru, fiecare se gospodărește cu propria-i instalație de încălzire. Eu am o sobă șemineu care scoate un fum îngrozitor până se încălzește.

În ziua aia, Fatih mi-a arătat șemineul lui, așezat strategic ca să fie văzut de cum intri. Șemineul lui nu scoate fum și nici nu se răcește așa de repede cum face soba mea – abia am supraviețuit primei ierni aici. Iar apartamentul lui de la mansardă e mult mai mare, două dormitoare, sufragerie cu bucătărie și o baie măricică. Are cadă! Dumnezeuule, nu am mai văzut o cadă de vreo cinci ani, darămite să mai și fac baie într-una!

De atunci nu am mai scăpat unul de altul... sâmbătă de sâmbătă trece pe la mine sau mă prezint eu la el cu câte o sticlă de ceva, cumpărată pe șestache de la vecina Vesna, și vorbim verzi și uscate. Da, doar vorbim, pentru că trebuie să vă spun un secret care de fapt nu mai e secret de mult. Fatih al meu e un bărbat superb, vorba aceea, înalt ca bradul, pachet de mușchi lucrați la sală, incredibil de sexy, dar și incredibil de gay.

Ce fată nu își dorește să aibă un prieten cu care să poată bârfi în voie, și pe poșetele căruia să nu fie geloasă? Ce fată nu își dorește un prieten care să meargă cu ea la cumpărături și care să o împiedice să dea 50 de Euro pe o eșarfă pe care nu are să o poarte vreodată?

Ce o să mă mai bată la cap, când se întoarce din cursă diseară, dar am să îi închid gura cu o ciorbă acrită cu zeamă de lămâie, încă nu am găsit borș în Austria.

⁴ Domnul

Pierdută-n gânduri și în vin, constat că ciorba mea a dat în foc... și a scăzut mai mult decât trebuia. Oricum voiam să spăl aragazul de acum două zile. Acum am un motiv întemeiat. Dar probabil că voi amâna momentul, din lipsă de chef, bineînțeles. Însă și când mă apuc, nu mă mai opresc. Mă învârt ca diavolul tasmanian, ăla din desenele fraților Warner.

Nu că aș fi imatură și nici că aș bea prea mult Merlot, dar așa sunt eu. Încă mai trebuie să lucrez cu mine, dar și asta amân din ce în ce mai des, iar psiholoaga mea, Frau Bergman, mă pisează la fiecare ședință să îmi dau întâlniri, să socializez, cu alte cuvinte să mi-o trag.

Bunică-mea îi spunea mereu mamei, fi-le-ar țărâna ușoară, că dacă până la 30 de ani nu ai bărbat, după nu te mai vrea nimeni.

Am 23 de ani, deci problema mea nu e că nu m-ar vrea nimeni, problema e că nu mai vreau eu pe nimeni. Adică, eu încă îl vreau pe el... și dacă nu e el, atunci restul ducă-se la dracu'.

Plus că odată ce te-ai obișnuit cu singurătatea și te-ai agățat de niște tabieturi și vicii, apăi nu ai mai renunța la ele pentru nimic în lume, nici la singurătate, nici la celelalte... mai ales la celelalte.

Mi-am mai auzit eu din alea că „Nu te culci cu singurătatea în pat!” sau „Singurătatea nu o să tragă o pătură pe tine când ți-e frig”. Nu. Nu am făcut jurământul castității. Dar nici sex nu fac. Am două vibratoare, probabil o să mai cumpăr unul, iar de învelit mă învelesc singură, mulțumesc de îngrijorare. Plus că dorm goală pușcă. Iar dacă voi renunța vreodată la abstenență, dacă m-aș culca (din greșeală) cu vreunul, ce bărbat normal la cap ar vrea să mă vadă învelită?!

Asta sunt eu, iubesc vinul, cărțile și tutunul, știu lucruri și cunosc oameni. Iar pe mine mă cunoaște cu adevărat un

singur om pe lumea asta, chiar dacă el nu știe nimic despre mine. Culmea, nu? Mi-a pierdut urma acum mai bine de un an și nici eu nu ies prea des din carapace, pentru a nu fi găsită.

Ciorba! Futu-i! Iar a dat în foc!

Îmi aduc aminte că după primele trei-patru săptămâni în Austria, în care mâncasem preponderent pizza, kebab și salată, mi-am făcut curaj să intru într-un supermarket, am cumpărat legume și am făcut prima ciorbă din viața mea. N-a fost ea prea-prea, dar când am gustat din legumele alea fierte... mmmm, parcă mi-a zburat ceva prin vene. Exact același sentiment pe care îl ai dimineața, după ce iei prima gură de cafea și simți cum îți curge energie prin toate capilarele.

O țară străină îți schimbă perspectiva la 180 de grade. Capeți alte obiceiuri culinare, fumezi altă marcă de țigări, chiar și cafeaua o bei altfel. Te lași sau te apuci de alcool; chiar dacă alcoolul nu este soluția problemelor tale, nici lipsa lui nu te ajută cu nimic.

Vrei-nu-vrei te schimbi și nu există cale de întoarcere la tine, cel dinaintea plecării printre străini. E ca și când te-ai naște din nou, iar scenariul e oarecum rupt din Matrix.

E bine? E rău? Nu vă pot răspunde obiectiv.

Dar...

Partea I

Brigada Diverșilor în țara lui Strauss

Decembrie 2006

Am ajuns în Austria cu bani puțini și multă speranță. Dețineam, evident, mult curaj, dar și mai multă nebunie. Ce tânără la nici 22 de ani s-ar fi lăsat pe mâna unei străine într-o țară străină?

Pe Ana o văzusem o singură dată. Am băut o cafea și am bătut palma pentru un job la ea în cafenea.

Mi-am dat pe bani puțini chitara și lanțul de argint, și pe 1 Decembrie al aceluiași an, la două săptămâni după contractul verbal încheiat în cafenea, mă urc în trenul de Timișoara cu un singur rucsac în spinare, biletul de microbuz și 5 Euro în buzunar.

De tren nu îmi mai rămăseseră bani, așa că am ales varianta cu nașu'. Conform informațiilor de pe bilet, microbuzul către Viena pleca din fața gării deci nu trebuia să îmi mai fac griji pentru alte mijloace de transport.

În așteptarea microbuzului am rezemat și eu un stâlp din fața gării și mi-am aprins o țigară. Ultima pe care aveam să o mai fumez pe frumosul pământ românesc.

Treceau pe lângă mine oameni cu tricolorul în mână, un grup de tineri cântau Deșteaptă-te Române, Timișoara se pregătea de Parada de 1 Decembrie, iar eu fumam o țigară, așteptând nerăbdătoare să părăsesc țara, chiar de ziua ei.

Mă tot uitam la ceas și starea mea de nestare se amplifica înzecit, cu fiecare minut ce trecea fără ca microbuzul să își facă apariția. Printr-un cerculeț de fum, văd la vreo 30 de metri în dreapta mea câteva persoane așezate pe treptele din fața gării, aproape tolănite pe munți de trolere, genți de voiaj și sacoșe uriașe de rafie.

Mă mișc din loc și mă îndrept spre grupul vesel. Până atunci nu auzisem gălăgia, cufundată fiind în putina cu melancolie blegoasă în care picasem la coborârea din tren, dar acum mă uitam la ei și nu pricepeam cum pot vorbi așa, unii peste alții, care mai de care mai vulgar și mai tare și, culmea, să se mai și înțeleagă între ei.

O femeie vânătă de frig bătea din picioarele încălțate în papuci, ca pe ritmul unei hore auzite numai de ea, și îi striga unui bărbat să se ducă să îi ia o cafea. Papucii din plastic roz, ornați cu ștrasuri din belșug, făceau un contrast izbitor cu parpalacul de piele întoarsă maro și basmaua de un verde stins brodat cu flori ce tremurau pe ea la fiecare pas al horei imaginare.

– Du-te, fă, și ia-ți singură, n-auzi?! Ce sunt io, prostu' tău? îi răspunde bărbatul.

– Mă duc, mă, mă duc! Da' să-mi dai bani! Și păzește bagajele să nu le fure ăștia, zise spășită, arătând spre restul grupului.

– A dracu', auzi tu la ea! Să îi dau bani! Ia, bagă, fă, tu mâna la țâțe, și du-te de-ți ia cafea singură. Am văzut eu unde ai băgat banii de ți i-a dat mă-ta dimineață!

– Al dreacu' cu mă-ta cu tot! Aia te-a zgârcit așa!

Un hohot general a acoperit răspunsul bărbatului care băgase capul în gulerul cojocului și rânjea.

Ce să mai, m-am simțit transpusă într-o colivie cu papagali.

La vreo câțiva metri în spatele lor, cocoțat pe treapta cea mai de sus, stătea un bărbat plinuț, între două vârste, chel și cu barbă și își tot înjura încercând să aprindă o țigară:

– 'tu-i soarele, coliva și pomana, hai, Vioricuțo, aprinde-te, tată, că te arunc, tăticule, praf te fac! Hai, în grijania mă-tii, cu dobitoacele mă-tii cu tot!...

– Nu vă supărați, de aici pleacă microbuzul spre Viena? întreb eu intrerupându-i șirul gândurilor.

– De n-ar mai pleca, domniță! De n-ar mai pleca!

Omul încă nu ieșise de sub influența stării de mai înainte și văzându-l cătrănit îmi cer scuze și dau să mă întorc la stâlpul de unde plecasem.

– Mă scuzați, zic, n-am vrut să vă deranjez. Dar m-am gândit că poate... Știți, am înțeles că pleacă la zece, dar nu văd niciun microbuz. E zece fără douăzeci... și... nimic, zic eu arătând un ceas imaginar la mână. V-am văzut căzut pe gânduri acolo sus și mi-ați părut mai cooperant decât restul grupului și mai, cum să spun, informat.

– Sunt informat, domniță, că eu sunt șoferul microbuzului, zise omul cu o țigară între buzele crăpate de ger. N-aveți un chibrit, o brichetă, ceva? Că amărâta asta nu se mai aprinde!

Se uită preț de o secundă la o brichetă galben neon, zgâriată și înnegrită pe la colțuri.

– Ți-am zis, că te arunc?! Na, că te arunc! A dracu' tu să fii!

Și deodată văd cum zboară bricheta din mâna lui, peste capetele grupului vesel, și aterizează pe șosea, fix sub roțile unui taximetru, unde își și găsește obștescul sfârșit cu un trosnet abia auzit.

– Ba am, zic eu, revenindu-mi din surpriză. Și îi întind bricheta. Pofțiți! Puteți să o păstrați, mai am una. Deci când plecăm? insist eu.

– La zece, domniță! N-ați spus dumneavoastră că plecăm la zece?

– Așa scrie pe bilet, dar și trenul mai întârzie, darămite un microbuz.

– Eu nu întârzii niciodată, domniță. Dacă acolo scrie zece, atunci zece rămâne!

Și îl văd cum se ridică nițel opintit din cauza burții măricele, coboară cele câteva trepte și, în drumul lui spre mașină, le strigă celor din grup.

– Hai, floricelelor! Îmbarcarea! Plecăm!

Trase cu sete un ultim fum și dispăru după colț.

Am scos cealaltă brichetă și mi-am reaprins țigara care se stinsese în urmă cu minute bune. Uitasem de ea, fiind distrasă și distrată de cârdul gălăgios de alături și de dialogul simpatic dintre șofer și bricheta lui.

Acela a fost momentul în care mi-am dat seama că „dialogul” cu pereții, brichetele, pernele, este un terapeut extrem de ieftin.

Atâta timp cât „dialogul” este calm, aceste obiecte, în tăcerea și nemișcarea lor, te aprobă și te susțin. Când „dialogul” devine aprins, ajungi la concluzia că tot mai bună e carnea de om, pe care să o frământă după plac cu o bătă, rangă, ceva contondent și ușor manevrabil.

În cazul ăsta ne limităm la un sac de box, o pernă tare.

Cearta solicită totuși prezența unei persoane care să răspundă la provocări și să îți dea satisfacția efortului depus. Te-ai răcorit, ai spus ce ai avut de spus, chiar dacă ți-ai pierdut glasul, sau o cană s-a făcut țândări după un zbor lin și extrem de scurt între mâna ta și perete. Cana nu a nimerit ținta, dar măcar te-ai făcut înțeleș... sau ai rămas șomer.

După vreo trei minute apăru și microbuzul nostru cu șoferul lui cu tot și parcă în momentul ăla, s-a dat startul la maraton. Toți s-au pus pe cărat sacoșe, genți, trolere, neveste. Totul se rezuma la ridicat, smucit, îndesat, cu gemetele de rigoare și sudalmele aferente fiecărui bagaj în parte, după lungimea și forma lui. Parcă îi mâna un bici din urmă. Gemea mașina sub greutatea lor. Șoferul a coborât și a venit lângă mine. Îi admiram în toată diversitatea lor, iar șoferul mai scăpa câte o înjurătură sau câte o cruce, fiecare după cum merita împărțită.

– Dumneata stai lângă mine, domniță, că în spate te mănâncă ăștia de vie. Ca uliii tabără pe tine. Stai lângă mine, domniță, dacă vrei să ajungi întregă la Viena.

– Mă numesc Ioana, spun eu întinzând mâna.

– Zi-mi 'nea Nelu, domniță!

– Să trăiești, 'nea Nelule! Și să avem un drum bun!

Ne-am urcat ultimii și 'nea Nelu ne-a anunțat pe toți că ieșim din țară pe la Cenad.

– Ne oprim la Sânnicolau Mare să vă fac asigurări. Vă costă douăzeci de lei de căciulă. Și să îmi spuneți până atunci care nu aveți banii de vamă la voi, ca să știu cât pregătesc.

Eu mă uitam nedumerită, căci nu știam ce-s banii de vamă și nici bani de asigurare nu aveam. Am aflat pe drum, de la 'nea Nelu, că la vamă trebuia să prezinți minim 500 de Euro, pentru a face dovada că ai cu ce te întreține pe perioada